

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 4Shk/4/2022
Identifikačné číslo spisu: 1019200430
Dátum vydania rozhodnutia: 26. januára 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Potásch
Funkcia: predseda senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:1019200430.1

UZNESENIE

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): PMB Slovakia, s.r.o., so sídlom Novonosnická 503/5, 020 01 Púchov, IČO: 36 698 458, právne zastúpený: ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA ŠTRBÁŇ s.r.o., so sídlom Dvory 1932, 020 01 Púchov, IČO: 36 867 454, proti žalovanému: Protimonopolný úrad Slovenskej republiky, so sídlom Drieňová 24, 826 03 Bratislava 29, o žalobe proti inému zásahu orgánu verejnej správy, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č.k. 8Sa/19/2019-112 zo dňa 6. júla 2022, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 8Sa/19/2019-112 zo dňa 6. júla 2022 z r u š u j e a v e c v r a c i a Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

I.

Konanie pred krajským súdom

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „krajský súd“ alebo „správny súd“) uznesením č.k. 8Sa/19/2019-112 zo dňa 6. júla 2022 (ďalej aj ako „uznesenie“ alebo „rozhodnutie“) rozhodol o žalobe žalobcu zo dňa 26. marca 2019 (doručenej krajskému súdu dňa 27. marca 2019) tak, že žalobu odmietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. Podanou žalobou sa žalobca domáhal súdnej ochrany proti inému zásahu, ktorého sa mal dopustiť žalovaný, keď v petite žaloby (v meritórej časti) žalobca žiadal, aby krajský súd zakázal žalovanému „pokračovať v porušovaní práv Žalobcu, ktoré spočíva v akomkoľvek nakladaní s údajmi, informáciami a dátami (najmä prehliadaní, vytváraní rozmnožením v elektronickej, papierovej alebo inej forme, poskytovanie inej osobe) uloženými na DVD dátovom nosiči, ktoré tvorí prílohu listu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 27.03.2017 adresovaného Protimonopolnému úradu Slovenskej republiky a uloženými na CD nosiči, ktoré tvorí prílohu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 03.07.2017 adresovaného Protimonopolnému úradu Slovenskej republiky v správnom konaní č. 009/OKT/2017 [...]“ (poznámka súdu - petit je krátený). Zároveň sa domáhal toho, aby súd žalovanému uložil povinnosť zničiť informácie vymedzené v petite žaloby, ako aj derivatívne

informácie vytvorené na základe tých údajov, ktoré boli žalovanému poskytnuté Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky. Domáhal sa tiež náhrady trov konania a toho, aby jeho žalobe krajský súd priznal odkladný účinok. O ostatnom návrhu bolo rozhodnuté samostatným rozhodnutím krajského súdu (č.k. 8Sa/19/2019-80 zo dňa 30.10.2019) a to tak, že tento návrh bol zamietnutý. V merite veci krajský súd rozhodol uznesením uvedeným v bode 1 tohto rozhodnutia (odmietnutím žaloby).

3. Svoje rozhodnutie krajský súd oprel o záver, že v súdnej veci nebola dodržaná zákonom predpísaná lehota na podanie správnej žaloby. Krajský súd poukázal na to, že podľa § 256 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj ako „SSP“) je lehota na včasné podanie žaloby proti inému zásahu kombinovaná - skladá sa zo zložky subjektívnej lehoty 2 mesiacov, ktorá začína plynúť okamihom, kedy sa osoba dotknutá iným zásahom dozvedela o tomto zásahu, ako aj o vedomosti, kto tento iný zásah vykonal. Druhou zložkou lehoty je lehota objektívna v trvaní 2 rokov a tá začína plynúť odo dňa vykonania iného zásahu orgánom verejnej správy. Záverom primárnej právnej argumentácie krajský súd uzavrel, že na včasné podanie žaloby je nevyhnutné jej podanie súčasne v subjektívnej, ako aj objektívnej lehote.

4. Krajský súd v bode 28 napadnutého uznesenia uviedol, že žalobca podanou žalobou „namieta protiprávnosť zásahu žalovaného, a tým nezákonnosť dôkazov, ktoré týmto zásahom získal od MV SR.“ Týmto dôkazmi majú byť verejne neprístupné informácie o IP adresách uchádzačov vo verejných obstarávaníach, z ktorých sa mali prihlasovať do jednotlivých zákaziek v podobe tzv. prevádzkových a lokalizačných údajov. Krajský súd následne sumarizuje, že žaloba podľa jej obsahu jednoznačne smeruje proti označenému prvotnému zásahu, ktorým je poskytnutie IP adries.

5. Na podporu svojich záverov krajský súd odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 1Sžz/10/2014 zo dňa 24.02.2015), v zmysle ktorého „od správneho súdu sa objektívne nemôže očakávať, že bude určovať okamih prvého disponovania s dotknutými elektronickými dokumentmi, ktoré sú iba dôsledkom vykonania inšpekcie, ktorá aj podľa Najvyššieho súdu svojím obsahom predstavuje zásah do práv navrhovateľa (...). Preto je pre určenie relevantného dátumu začiatku plynutia podstatný deň, kedy orgán verejnej správy získal do svojej moci uvedené dokumenty.“

6. Podľa názoru krajského súdu, ak sa žalobca o tomto inom zásahu dozvedel ešte v roku 2017 (a to dňom začatia správneho konania) - dňa 06.06.2017, príp. z následného oboznámenia sa s administratívnym spisom dňa 27.07.2017, týmto okamihom mu začala plynúť subjektívna lehota na podanie žaloby proti inému zásahu orgánu verejnej správy. Vzhľadom na to, že žalobu vo veci podal na krajský súd až dňa 27.03.2019, t.j. dva roky od poskytnutia IP adries, a teda po uplynutí subjektívnej lehoty, bola žaloba podaná oneskorene. Podľa názoru krajského súdu, začiatok plynutia subjektívnej lehoty o inom zásahu je naviazaný na „prvú vedomosť dotknutej osoby o tomto zásahu“ (k tomu pozri body 30 a 31 napadnutého uznesenia). Zároveň správny súd upriamil pozornosť žalobcu na to, že nie je postačujúce (pre včasnosť žaloby) to, aby bola žaloba podaná v objektívnej lehote, ale táto musí byť podaná zároveň v subjektívnej lehote.

7. V závere odôvodnenia napadnutého uznesenia (body 36 až 38) poukazuje krajský súd na to, že nezákonnosť IP adries získaných postupom, ktorý tvorí základ správnej žaloby, bol posúdený príslušným orgánom verejnej správy v rámci rozhodovania vo veci samej, keď Rada Protimonopolného úradu Slovenskej republiky rozhodnutím č. 2021/DOH/POK/R/24 zo dňa 19.05.2021 potvrdila vecnú správnosť, ako aj právne posúdenie veci prvostupňovým orgánom. Toto rozhodnutie (vo veci samej) je predmetom súdneho prieskumu na krajskom súde (sp. zn. 1S/189/2021), keď žalobca, resp. ďalšie dotknuté osoby sa domáhajú zrušenia rozhodnutia vo veci samej a vrátenia veci na ďalšie konanie žalovanému.

II.

Kasačná sťažnosť, vyjadrenie

8. Proti uzneseniu krajského súdu, ktorým došlo k odmietnutiu žaloby žalobcu pre jej oneskorenosť, podal žalobca (ďalej aj ako „sťažovateľ“) dňa 08.08.2022 kasačnú sťažnosť.

9. Sťažovateľ právne kasačnú sťažnosť odôvodnil § 440 ods. 1 písm. f), g) a j) SSP, t.j. tým, že krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ďalej tým, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a napokon tým, že podanie bolo nezákonne odmietnuté.

10. Zo skutkového hľadiska je kasačná sťažnosť koncipovaná na tom, že krajský súd v rámci konania a rozhodovania vo veci nedoručil sťažovateľovi podanie žalovaného zo dňa 25.07.2019 (č.l. 42). Sťažovateľ poukázal na to, že hoci predmetným podaním žalovaný požiadaval správny súd o predĺženie lehoty na poskytnutie vyjadrenia k podanej žalobe, vo svojej podstate tento úkon žalovaného obsahoval aj meritórnu argumentáciu, v rámci ktorej mal žalovaný - okrem iných - uviesť aj to, že žaloba žalobcu bola podaná oneskorene. Sťažovateľ ďalej uviedol, že nadväzujúce vyjadrenie žalovaného zo dňa 26.08.2019 (č.l. 83) mu zo strany správneho súdu doručené bolo, pričom práve z tohto vyjadrenia sa dozvedel už o skoršom podaní žalovaného. Krajský súd vo svojom podaní zo dňa 21.03.2022 výslovne informoval o tom, že mu toto (skoršie) podanie žalovaného nebolo doručené, avšak i napriek tejto informácii mu následne dňa 07.07.2022 bolo doručené už len samotné rozhodnutie vo veci, t.j. uznesenie, ktoré napáda touto kasačnou sťažnosťou (bez predchádzajúceho skoršieho doručenia vyjadrenia žalovaného k veci).

11. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) - sp. zn. 7Sk/9/2018, z ktorého cituje časť - okrem iných - napr. „... Pokiaľ teda bude správny súd rozhodovať vo veci bez nariadenia pojednávania, bude povinný poskytnúť účastníkom konania možnosť vyjadriť sa k písomným podaniam ostatných účastníkov.“. Uvádza tiež, že krajský súd v bodoch 7 až 9 napadnutého uznesenia poukazuje na obsah tohto vyjadrenia žalovaného, ktoré však jemu ako žalobcovi doručené nebolo a nemal teda ani možnosť sa k nemu vyjadriť.

12. Ako nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom hodnotí sťažovateľ to, že tento dospel k záveru o tom, že žaloba bola podaná oneskorene. Odkazuje pritom na Nález Ústavného súdu Českej republiky (II. ÚS 635/18), z ktorého vyplýva, že pri jednotlivých zásahoch je potrebné zohľadňovať ich špecifiká. Podľa názoru Ústavného súdu Českej republiky citovaného v kasačnej sťažnosti, „Držení dokumentů převzatých při místním šetření v tomto konkrétním případě představovalo trvající zásah“. Odkazujúc na právny názor vyslovený v citovanom rozhodnutí Ústavného súdu Českej republiky („V prípade týchto zásahů obecně musí s ohledem na zásadu bezrozpornosti právního řádu platit pravidlo, podle kterého časové právní následky včetně dopadů na počátek běhu subjektivní i objektivní lhůty k podání zásahové žaloby má až ukončení takového zásahu. V případě stále neukončeného trvajícího zásahu pak ústavně-konformní výklad pojmu „dozvěděl se“ (§ 84 odst. 1 věta první s. ř. s.) odpovídá pojmu „dozvídá“, a výklad pojmu „došlo“ (§ 84 odst. 1 věta druhá s. ř. s.), odpovídá pojmu „dochází.“) sťažovateľ uzatvára, že v situácii pokračujúceho (trvajúceho) porušenia, či zásahu začína (tak subjektívna, ako aj objektívna) lehota na podanie žaloby plynúť každý deň znova. Následne dáva do pozornosti kasačného súdu rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 14.06.2011 vo veci Vefa Holding sh. p. k. a Alimucaj proti Albánsku - č. 24096/05, § 104).

13. Okrem toho poukázal na to, že „Správny súd pochybil, keď nebral do úvahy ani tvrdenia žalobcu o novom tzv. druhotnom zásahu do práv žalobcu v nadväznosti dňa 04.03.2019 žalovaným zaslané štyri žiadosti o poskytnutie informácií na Spoločnosti, ktorými žiadal o predloženie informácií týkajúcich sa konkrétnych IP adries [...]“, ako aj to, že „Žalovaný nielenže disponoval a disponuje nezákonne získanými dôkazmi (IP adresami), ale opakovane konal nezákonne dňa 04.03.2019, keď použil nezákonne získané IP adresy a žiadosťami sa obrátil na Spoločnosti ako podniky poskytujúce siete alebo služby v oblasti elektronických komunikácií, o poskytnutie súčinnosti, v ktorých žiadostiach je presne uvedená a špecifikovaná IP adresa žalobcu protiprávne (v rozpore s § 63 ods. 2 Zákona o elektronických komunikáciách) vyabstrahovaná z dátových nosičov od MV SR“.

14. Sťažovateľ tiež tvrdí, že v kasačnej sťažnosti vymedzené dôvody vo svojej podstate predstavujú podstatné porušenie jeho procesných práv (§ 440 ods. 1 písm. f)) a sú výsledkom nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g) SSP), čo podľa jeho názoru vedie k záveru o tom, že jeho žaloba bola nezákonne odmietnutá (§ 440 ods. 1 písm. j) SSP)

15. Z vyššie uvedených dôvodov sťažovateľ žiada, aby kasačný súd zrušil napadnuté uznesenie a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Požiadal tiež o priznanie nároku na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

16. Ku kasačnej sťažnosti sa podaním zo dňa 5. októbra 2022 vyjadril žalovaný.

17. Namietal, že by postupom krajského súdu boli porušené procesné práva sťažovateľa. Poukazuje pritom na § 106 SSP. Osobitne odkazuje na to, že na dôvody, pre ktoré sa žaloba odmieta (§ 98 ods. 1 SSP), je krajský súd povinný prihliadať ex offio, pričom pri skúmaní príslušných procesných podmienok súd nie je viazaný návrhom zo strany žalovaného, ako ani ďalších účastníkov konania. Mal za to, že ak súd nie je viazaný návrhom účastníka konania, nie je povinný ani prihliadať na jeho vyjadrenia. Ďalej žalovaný uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že súdny spis sa vedie v elektronickej forme, „už neplatí bezvýhradne povinnosť správnych súdov doručovať účastníkom konania všetky doručované dokumenty“. Podľa názoru žalovaného, ani skutočnosť, že krajský súd prevzal do uznesenia jeho tvrdenia (konkrétne do bodov 7 až 9 uznesenia), ešte neznamená, že z nich krajský súd aj vychádzal. Žalovaný uznal, že na oneskorenosť podania žaloby poukazoval vo vyjadrení zo dňa 25.07.2019 (v bodoch 9 a 10 tohto vyjadrenia), pričom následne túto argumentáciu o oneskorenosti žaloby rozšíril práve vo vyjadrení zo dňa 26.08.2019 (ktoré bolo sťažovateľovi riadne doručené).

18. V závere tejto časti argumentácie poukázal žalovaný na to, že ani rozhodovacia prax Ústavného súdu Slovenskej republiky, resp. Európskeho súdu pre ľudské práva netenduje k takému výkladu princípov kontradiktórnosti konania, ktorý by preferoval formalistickú interpretáciu jednotlivých procesných inštitútov. Žalovaný mal za to, že sťažovateľovi nebolo znemožnené uskutočniť jemu patriace procesné práva tým, že mu zo strany súdu nebolo doručené vyjadrenie žalovaného zo dňa 25.07.2019.

19. V ďalšej časti vyjadrenia poukázal na to, že zo žaloby, resp. kasačnej sťažnosti sťažovateľa vyplýva určitý stupeň zmätočnosti, keď na strane jednej sa v nich pojednáva o dvoch hypotetických zásahoch (vo vyjadrení žalovaného označované ako „hypotetický prvý zásah“ a „hypotetický druhý zásah“), avšak následne sťažovateľ zároveň argumentoval trvajúcim zásahom. Žalovaný poprel správnosť argumentácie sťažovateľa, že by vo veci existovalo niekoľko parciálnych zásahov. Sťažovateľ totiž tvrdil, že prvotným zásahom v jeho veci má byť to, že žalovanému Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (ďalej aj ako „ministerstvo vnútra“) poskytlo IP adresy a že tieto adresy žalovaný uchovával. Druhotným zásahom malo byť podľa názoru sťažovateľa to, že na základe údajov získaných ministerstvom vnútra, žalovaný žiadosťou zo dňa 4. marca 2019 požiadaval tretie osoby - telekomunikačné spoločnosti o informácie chránené telekomunikačným tajomstvom. Tento výklad sťažovateľa je podľa názoru žalovaného nesprávny a ten sa stotožňuje s názorom krajského súdu, podľa ktorého by hypotetickým zásahom vo veci mohlo byť získanie IP adries, ale ich následne použitie je potrebné vnímať ako následok takéhoto prípadného (prvotného) zásahu, nie ako samostatný zásah. Na podporu tohto záveru poukázal na rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, resp. najvyššieho správneho súdu (napr. sp. zn. 4Sžnz/7/2015, 1Sžz/10/2014 a sp. zn. 10Sžk/23/2020). Žalovaný má teda jednoznačne za to, že začiatok plynutia lehôt na podanie žaloby proti inému zásahu je v súdnej veci potrebné viazať na preukázateľné poskytnutie IP adries žalovanému ministerstvom vnútra, resp. odkedy sa žalobca o tom dozvedel.

20. Podľa názoru žalovaného je nesprávna aj argumentácia sťažovateľa viažuca sa k rozhodnutiu Ústavného súdu Českej republiky, keď táto je irelevantná, a to najmä vzhľadom na odlišnosť právnych reálií Slovenskej republiky a Českej republiky v relevantných otázkach.

21. V závere vyjadrenia ku kasačnej sťažnosti poukázal žalovaný na to, že vo veci samej už bolo riadne rozhodnuté, keď predmetom rozhodovania v správnom konaní boli aj otázky týkajúce sa zákonnosti získania IP adries, pričom predmetné rozhodnutie je predmetom súdneho prieskumu na Krajskom súde v Bratislave (sp. zn. 1S/189/2021). Doplnil, že zákonnosť získania dôkazov (IP adries) je predmetom súdneho prieskumu vo veci samej, a preto súdne konanie o podanej zásahovej žalobe žalobcu považuje za „nedôvodné a bezpredmetné“.

22. Podľa názoru žalovaného, sťažovateľ tiež nesprávne aplikoval, resp. interpretoval ustanovenie § 440 ods. 1 písm. j) SSP ako jeden z kasačných bodov, a preto mal žalovaný za to, že je potrebné vylúčiť ho ako jeden z bodov kasačnej sťažnosti. V súhrne sa žalovaný domáhal, aby kasačný súd rozhodol o podanej kasačnej sťažnosti tak, že túto podľa § 461 SSP zamietne a sťažovateľovi zároveň náhradu trov konania neprizná.

III.

Konanie na kasačnom súde

23. Prejednávaná vec bola dňa 10.10.2022 predložená Najvyššiemu správnomu súdu Slovenskej republiky (ďalej aj ako „kasačný súd“ alebo „najvyšší správny súd“) a technickými prostriedkami schválenými Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky bola náhodným spôsobom pridelená kasačnému senátu 4S.

24. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný, po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná včas, oprávnenou osobou a proti rozhodnutiu, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná, rozhodol o nej tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia (bez nariadenia pojednávania).

IV.

Právne predpisy, právne názory kasačného súdu

25. Podľa § 2 ods. 1 a 2 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

26. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmavajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

27. Podľa § 139 ods. 2 SSP v odôvodnení rozsudku uvedie správny súd stručný priebeh administratívneho konania, stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovaného, prípadne ďalších účastníkov, osôb zúčastnených na konaní a zainteresovanej verejnosti, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Ak správny súd zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vráti mu vec na ďalšie konanie, je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, ako má orgán verejnej správy vo veci ďalej postupovať. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

28. Sťažovateľ kasačnú sťažnosť odôvodnil § 440 ods. 1 písm. f), g) a j) SSP. Najvyšší správny súd hneď úvodom tejto časti odôvodnenia svojho rozhodnutia poukazuje na to, že kasačná sťažnosť je do určitej miery zmätočná. Z uvedeného dôvodu bolo potrebné, aby súd k hodnoteniu jej obsahu pristupoval materiálne a aj v prípade, ak bola niektorá namietaná okolnosť sťažovateľom subsumovaná pod nesprávne zákonné ustanovenie (ako tvrdený kasačný bod), resp. nesprávny kasačný dôvod, túto okolnosť preskúmal cez príslušné zákonné ustanovenie.

29. Kasačný súd pritom skôr ako pristúpil k riešeniu meritórnych námietok sťažovateľa, skúmal, či nedoručením vyjadrenia žalovaného zo dňa 25.07.2019 došlo k takej procesnej vade konania, ktorá by vo svojej podstate mohla predstavovať zásah do práva sťažovateľa na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f) SSP).

30. Medzi účastníkmi konania nie je sporné, že žalovaný k podanej žalobe (na základe výzvy krajského súdu) doručil podanie označené ako „Žiadosť o predĺženie lehoty na vyjadrenie sa k správnej žalobe, informovanie o administratívnom spise a vyjadrenie k odkladnému účinku a vybraným procesným otázkam“ zo dňa 25. júla 2019. Rovnako medzi účastníkmi konania nie je sporné, že toto vyjadrenie žalovaného sťažovateľovi doručené nebolo. Doručenie tohto podania žalovaného sťažovateľovi nevyplýva ani zo súdneho spisu. Úlohou kasačného súdu preto bolo v kontexte vznesenej sťažnostnej námietky posúdiť, či nedoručenie sporného podania žalovaného sťažovateľovi predstavuje podstatnú vadu konania pred krajským súdom.

31. Po oboznámení sa s predmetným podaním žalovaného, kasačný súd ustálil, že v bodoch (9) a (10) tohto podania zo dňa 25. júla 2019 prezentuje žalovaný krajskému súdu argumentáciu, pre ktorú považoval žalobu za oneskorene podanú, keď uviedol dátumy konkrétnych úkonov a následne od nich odvíja záver o tom, že sťažovateľ žalobu nepodal v zákonnej lehote. V čl. IV predmetného podania následne žalovaný predostrel krajskému súdu dôvody, pre ktoré považuje žalobu za neprípustnú, a to v kontexte subsidiarity tzv. zásahovej žaloby vo vzťahu k všeobecnej správnej žalobe. Prezentuje názor, že sťažovateľ bude mať možnosť namietať nezákonnosť postupu žalovaného - a tým aj nezákonnosť získaných IP adres - v správnom konaní a nadväzujúcom súdnom konaní, v ktorom by sa preskúmavali rozhodnutia žalovaného. Zároveň poskytol súbor rozhodnutí Najvyššieho súdu a Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktoré majú jeho názory potvrdzovať (napr. v bodoch (23), (24), (30) a nasl. vyjadrenia žalovaného).

32. Žalovaný následne k podanej žalobe doručil ďalšie podanie označené ako „Vyjadrenie k žalobe proti inému zásahu orgánu verejnej správy“ (zo dňa 26. augusta 2019), pričom medzi účastníkmi konania nie je sporné, že toto vyjadrenie žalovaného sťažovateľovi doručené bolo.

33. Vo vyjadrení zo dňa 26. augusta 2019 pritom žalovaný explicitne odkázal na svoje skoršie podanie vo veci (zo dňa 25. júla 2019), ktoré sťažovateľovi doručené nebolo. Navyiac, toto skoršie vyjadrenie žalovaný následne implicitne inkorporoval do svojho neskoršieho vyjadrenia, keď v bode (3) vyjadrenia zo dňa 26. augusta 2019 žalovaný „v plnom rozsahu odkazuje“ na svoje skoršie podanie (z 25. júla 2019).

34. Je nepochybné, že v otázke oneskorenosti podania žaloby existuje medzi skorším podaním žalovaného (ktoré sťažovateľovi doručené nebolo) a neskorším vyjadrením žalovaného (ktoré sťažovateľovi doručené bolo) dostatočná miera obsahovej podobnosti (k tomu porovnaj najmä bod (9) vyjadrenia zo dňa 25. júla 2019 a bod (3) vyjadrenia žalovaného zo dňa 26.8.2019).

35. Z podstatnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia a s osobitným prihliadnutím na jeho body 34 a 39 v spojení s bodom 23 odôvodnenia (citácia § 98 ods. 1 písm. d) SSP), dospel kasačný súd k záveru, že primárnym (a fakticky jediným) dôvodom pre odmietnutie žaloby sťažovateľa malo byť nedodržanie zákonných lehôt na jej podanie.

36. V podaní žalovaného zo dňa 25. júla 2019 (ktoré podanie sťažovateľovi doručené nebolo) sa však nenachádza žiadna taká právna alebo skutková argumentácia, ktorá by zároveň nebola obsiahnutá vo vyjadrení žalovaného zo dňa 26. augusta 2019 (ktoré sťažovateľovi doručené bolo). Túto časť kasačných námietok sťažovateľa (porušenie jeho procesných práv tým, že mu nebolo doručené vyjadrenie žalovaného zo dňa 25. júla 2019) preto kasačný súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Kasačný súd nerozporuje, že sťažovateľovi jedno z vyjadrení žalovaného doručené nebolo (pozri toto odôvodnenie vyššie), avšak prihliadajúc na obsah tohto vyjadrenia v komparácii s neskorším vyjadrením žalovaného (ktoré sťažovateľovi doručené bolo) a na dôvody odmietnutia žaloby

vyplývajúce z odôvodnenia napadnutého uznesenia, nevzhladol kasačný súd v okolnostiach súdnej veci také procesné pochybenie, ktoré by opodstatňovalo vyhovie kasačnej sťažnosti na tomto právnom základe. Z dôvodu, že predmetnú kasačnú námietku sťažovateľa vyhodnotil najvyšší správny súd ako nedôvodnú, nevenuje sa argumentácii žalovaného, prečo by kasačný súd nemal na predmetnú námietku sťažovateľa prihliadať.

37. V ďalšom posudzoval kasačný súd námietku uvedenú v bode 13 tohto odôvodnenia („Správny súd pochybil, keď nebral do úvahy ani tvrdenia žalobcu o novom tzv. druhotnom zásahu do práv žalobcu v nadväznosti dňa 04.03.2019 žalovaným zaslané štyri žiadosti o poskytnutie informácií na Spoločnosti, ktorými žiadal o predloženie informácií týkajúcich sa konkrétnych IP adries...“, ako aj to, že „Žalovaný nielenže disponoval a disponuje nezákonne získanými dôkazmi (IP adresami), ale opakovane konal nezákonne dňa 04.03.2019, keď použil nezákonne získané IP adresy a žiadosťami sa obrátil na Spoločnosti ako podniky poskytujúce siete alebo služby v oblasti elektronických komunikácií, o poskytnutie súčinnosti, v ktorých žiadosťach je presne uvedená a špecifikovaná IP adresa žalobcu protiprávne (v rozpore s § 63 ods. 2 Zákona o elektronických komunikáciách) vyabstrahovaná z dátových nosičov od MV SR“). Hoci ju sťažovateľ sám subsumoval pod (nesprávne) právne posúdenie veci krajským súdom, podľa názoru kasačného súdu je ju možné subsumovať (aj) pod ustanovenie § 440 ods. 1 písm. f) SSP. Vlastné znenie predmetného kasačného bodu totiž smeruje k tomu, že krajský súd v rámci rozhodovania vo veci neprihliadal, resp. nevysporiadal sa s námietkou kasačného sťažovateľa smerujúcou k tomu, že žalovaný sadopustil nezákonného zásahu (v kasačnej sťažnosti označovaný ako „druhotný zásah“) aj tým, že - podľa názoru sťažovateľa - zákonom osobitne chránené údaje (IP adresy), ktoré mal žalovaný získať nezákonne, poskytol ďalej tretím osobám - telekomunikačným spoločnostiam.

38. Kasačný súd v súvislosti s uvedeným primárne konštatuje, že odôvodnenie uznesenia krajského súdu naozaj nereaguje na predmetnú námietku sťažovateľa. Naopak, javí sa, že krajský súd ako nezákonný zásah, proti ktorému žaloba smeruje, vyhodnotil výlučne samotné poskytnutie IP adries žalovanému ministerstvom vnútra (k tomu porovnaj bod 28 odôvodnenia uznesenia krajského súdu), avšak urobil tak bez podrobnejšej súdnej argumentácie viažucej sa k jednému z kľúčových žalobných bodov podanej žaloby.

39. Aj nadväzujúce body uznesenia (29 a 30) následne potvrdzujú tento právny postoj krajského súdu, keď tento v bode 29 uznesenia odkazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu (sp. zn. 1Sžz/10/2014), podľa ktorého od správneho súdu nie je možné spravodlivo očakávať, že bude určovať prvý okamih disponovania s dotknutými elektronickými dokumentmi, a preto je pre určenie začiatku plynutia príslušných lehôt relevantný deň, kedy orgán verejnej správy získal do svojej moci uvedené dokumenty, „ktoré sú iba dôsledkom vykonania inšpekcie, ktorá aj podľa názoru Najvyššieho súdu svojím obsahom predstavuje zásah do práv navrhovateľa“. V bode 30 odôvodnenia uznesenia krajský súd primerane tejto premise určuje dátumy, od ktorých odvíja začiatok plynutia lehôt na podanie žaloby tvrdiac, že to je deň začatia správneho konania, príp. deň oboznámenia sa s obsahom administratívneho spisu zo strany sťažovateľa, v ktorom boli tieto údaje založené.

40. Uznesenie krajského súdu teda žiadnym spôsobom v detailoch nereaguje na to, že sťažovateľ ako nezákonný zásah vnímal samotné nakladanie s údajmi, ktoré žalovaný získal, resp. to, že takto získané údaje postúpil tretím osobám (telekomunikačným spoločnostiam). V tejto súvislosti nedá kasačnému súdu neuviesť, že mimoriadne rozsiahla argumentácia v tomto smere je obsiahnutá vo vyjadrení žalovaného k podanej kasačnej sťažnosti, avšak táto - prirodzene - nemôže nahrádzať súvisiacu argumentáciu zo strany krajského súdu vo vlastnom vyhotovení napadnutého rozhodnutia, ktorú ale kasačný súd v texte uznesenia nenachádza.

41. Samotné uznesenie nedáva sťažovateľovi jasnú, resp. jednoznačnú odpoveď na to, či nakladanie s IP adresami, ktoré žalovaný získal (a to najmä ich postúpenie tretím osobám), považuje krajský súd za samostatný zásah, za následok prvotného zásahu (samotného obstarania týchto údajov žalovaným od ministerstva vnútra), príp. informáciu o tom, či sa podľa názoru krajského súdu jedná o samostatný zásah, alebo či ide „len“ o pokračovanie prvotného zásahu (samotného získania IP adries od

ministerstva vnútra) a pod. Absencia jednoznačného vysporiadania sa s týmito významnými právnymi otázkami totiž následne spôsobuje nemožnosť identifikácie začiatku plynutia príslušných zákonných lehôt (ak by ich malo byť niekoľko). Hoci žalovaný v bode (40) vyjadrenia ku kasačnej sťažnosti uviedol, že krajský súd „správne vyhodnotil nakladanie s IP adresami ako následok pôvodného „zásahu“ poskytovania IP adries a nie ako zásah samotný a trvajúci“, žiadny takýto záver z uznesenia krajského súdu jednoznačne a nepochybné nevyplýva.

42. Z vlastného znenia žaloby pritom vyplýva, že včasnosť jej podania odvíja sťažovateľ práve od momentu, kedy sa dozvedel, že žalovaný „použil“ údaje, ktoré získal od ministerstva vnútra (k tomu porovnaj čl. III žaloby), a to vo vzťahu k telekomunikačným spoločnostiam (v rámci žiadosti o súčinnosť, ktorú týmto telekomunikačným spoločnostiam žalovaný adresoval). Sťažovateľ potom prirodzene legitímne očakával, že krajský súd mu v rozhodnutí vo veci ozrejmi, prečo „nebral do úvahy“ ním tvrdený začiatok plynutia lehoty na podanie žaloby vo vzťahu k tomuto úkonu žalovaného.

43. Nadôvažok kasačný súd dopĺňa, že ani samotný odkaz v bode 29 napadnutého uznesenia nepridáva na presvedčivosť rozhodnutia, resp. nedostatky odôvodnenie dostatočne nekompenzuje, a to hneď z viacerých dôvodov. Z formálneho dôvodu je tento odkaz nepresvedčivý, keď sťažovateľovi žiadnym spôsobom nevysvetľuje, prečo a ako sa toto rozhodnutie vzťahuje na jeho vec. Je to len prepis časti odôvodnenia bez adresnej konotácie na súdenu vec. Navyiac, aj skutkové a právne okolnosti súdnej veci a veci, na ktorú krajský súd odkázal, nie sú identické (napr. z bodu 3 rozhodnutia najvyššieho súdu - sp. zn. 1Sžz/10/2014 - vyplýva, že navrhovateľ videl nezákonný zásah v tom, že orgán verejnej správy vykonal inšpekčný úkon bezdôvodne, čo však nie je súdená vec, v ktorej sťažovateľ nenapadol postup orgánu verejnej správy ako celok, ale jeho parciálny úkon. Vo veci sp. zn. 1Sžz/10/2014 sa navrhovateľ domáhal toho, aby odporca nenakladal s údajmi, ktoré od neho získal v deň inšpekcie, čo je opäť skutkový rozdiel vo vzťahu k súdnej veci, kde sa nejedná o získanie údajov v rámci inšpekčného konania a i).

44. Kasačný súd teda v rozhodnutí krajského súdu identifikoval nedostatky, ktoré z materiálneho hľadiska sťažovateľ namietal na str. 8 kasačnej sťažnosti spočívajúce v tom, že krajský súd v rámci rozhodovania vo veci nebral do úvahy (a následne sa táto skutočnosť nepremietla ani do odôvodnenia rozhodnutia), že sťažovateľ ako zásah zo strany orgánu verejnej správy namietal nakladanie so získanými IP adresami, resp. ich poskytnutie tretím osobám (telekomunikačným spoločnostiam) - čl. III žaloby, čomu zodpovedá aj petit podanej žaloby. Na strane druhej krajský súd (v rozpore s tým) v bode 28 uznesenia uvádza presný opak, a to, že žaloba „jednoznačne smeruje proti označenému prvotnému zásahu, ktorým je poskytnutie IP adries“.

45. Vzhľadom na skutočnosť, že v rozsahu kasačnej námietky sťažovateľa podľa bodov 13, 38, resp. 44 vyššie najvyšší správny súd identifikoval porušenie § 139 ods. 2 SSP, v spojení s § 440 ods. 1 písm. f) SSP, rozhodol o zrušení napadnutého uznesenia a o vrátení veci na ďalšie konanie krajskému súdu (§ 462 ods. 1 SSP).

46. V ďalšom konaní bude preto úlohou krajského súdu v odôvodnení nového rozhodnutia vyčerpávajúco odôvodniť okolnosti, ktoré tvoria materiálny základ pre odmietnutie žaloby pre jej oneskorenosť - ak bude mať aj v novom konaní za to, že žaloba podaná oneskorene - s tým, že sa jednoznačne vysporiada s otázkou sťažovateľom tvrdených dvoch zásahov vo veci. Osobitne sa vysporiada s namietanou existenciou a obsahom „druhotného zásahu“ (pozri text tohto uznesenia vyššie), od ktorého sťažovateľ odvíja včasnosť žaloby, t.j. s tým, či je nakladanie s IP adresami v podobe ich postúpenia telekomunikačným spoločnostiam (samostatným) iným zásahom alebo nie, pričom súvisiaci záver presvedčivo odôvodní a k týmto záverom jednoznačne ustáli začiatok plynutia príslušných zákonných lehôt pre podanie žaloby (ak bude vo veci identifikovaných niekoľko samostatných a autonómnych zásahov, príslušné lehoty uvedie ku každému zásahu). Kasačný súd pritom uvádza, že k meritornej stránke veci nevyslovuje právny názor, ktorý by bol v tomto zmysle pre krajský súd záväzný, keď tým zároveň nevylučuje, že výrokový záver nového rozhodnutia vo veci môže byť identický so súčasným výrokom napadnutého uznesenia.

47. Podľa § 467 ods. 3 SSP o nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodne správny súd.

48. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 463 SSP v spojení s § 147 ods. 2 SSP a § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.